

DRDĘGA (1) *sb f*

A sg drdęgę.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład) s.v. drgęga.

Chorobliwa drżączka konia wywołana nadmiernym biegiem, wysiłkiem: Ták ná nich [koniach] Pan prácuie práwie bez litości/ A też ich iedno fkorá iuż tylko á kości. [...] IEłzče te konie máią nieládá odmiány/ Siodłowy ma z naręcznym drdęgę pod kolány. CzahTr L3.

KN